

[Hanne Reintoft.]

den socialdemokratiske mindretalsindstilling, fordi vi jo i de sidste uger i tv og radio bestandig har hørt socialdemokratiet understrege, at man ikke ville medvirke til alvorlige sociale nedskæringer. Der er jo én ting, vi alle, også socialdemokrater, i denne sal må vide, og det er, at der jo allerede er foretaget mange sociale nedskæringer også i den tid, folketinget ikke har været indkaldt. De er ganske rigtig for et fåtals vedkommende ikke vedtaget efter åben debat i folketings-salen, men socialministeren har meget sne-digt ved ordre fra oven med cirkulære og interne meddelelser fået foretaget en grundig beskæring inden for vort sociale sikkerhedsnet. Administrativt er det gjort sværere at få invalidepension, det er blevet meget vanskeligere at få de hjælpemidler til vores handicappede, vi skal have, ikke mindst automobilerne til vores invalide. Ankestyrelsens 16 måneders ventetid udelukker selvfølgelig folk i meget lang tid fra at få deres ret og dermed de ydelser, de skal have. Man har beskåret lommepenge og hjemrejspenge for vores børneværnslever, man har stillet vores revalidender svagere ved at henvise de unge revalidender til SU, hvor de ikke kan klare sig, fordi de på grund af deres handicap ikke er i stand til at have ekstraarbejde.

Man har beskåret mødrehjælpens sidste resterende muligheder for de enlige mødre, og også dér har man fra socialkontorerne advaret mod at yde disse beløb. Alt dette er sket uden en åben debat herinde, og man kan benægte det, det er benægtet mange gange før, men vi skar jo 40 mill. kr. ned på invalidepensionsydelse, og det har jo også omgående vist sig, at der er færre invalidepensioner at få til dem, der trænger.

Hvis man så oven i det, der allerede er sket — og det er ting, der sænker vores sociale standard, vores etik og vores livskvalitet, som man ønsker at snakke om, på en meget betydelig måde — lægger det, der kommer nu, så bliver det virkelig det, man kalder en alvorlig nedskæring i den sociale sektor, og man kan ikke som forligspartner komme og sige, at man på nogen måde har hindret dette.

Man vil begrænse udgifterne til statslige bygge- og anlægsarbejder, heldigvis undtaget visse dele af åndssvageforsorgen, men nu

er det for det første ikke flere arbejdsløse bygningshåndværkere, vi har brug for, og vi er dog en del folketingsmedlemmer, der med beklagende miner og hovedrysten har stået på statshospitalerne og børneinstitutionerne i denne sommer og set på de bygningsmæssige forhold og erkendt, at der måtte gøres noget ved dem. Man vil nedskære børnetilskuddet, det har vi kritiseret mange gange, og det skal ikke gentages igen, og man vil endnu en gang pille ved medicintilskuddet, selv om vi ved, at den sidste nedskæring var en ordning, der ramte vores invalidepensionister og kronisk syge, ikke mindst fordi vi efterhånden har megen kostbar medicin, der falder uden for reglerne.

Så må jeg sige, jeg fatter ikke planerne om en udsættelse af pensionsalderen. Jeg ved godt, hr. Per Hækkerup mange gange er kommet med den tanke, og jeg har aldrig kunnet forstå det. For det første er Danmark og Norge jo de europæiske lande, der har den højeste pensionsalder, for det andet ved vi, at det koster os en masse andre penge til invalidepension, førtidspension, sygedagpenge. Vi ved, der er et vældigt behov i befolkningen for at kunne blive folkepensioneret tidligere.

Når man nu vil udsætte pensionsalderen og give en belønning i form af ventepenge for det, så må man spørge den socialdemokratiske gruppe: hvem kan udsætte sin pensionsalder? Er det svejseren på B&W, er det rengøringskonen, er det renovationsarbejderen? Er det ikke hende, der er tidligst nedslidt? Det er ikke dem, der kan få de fine ventepenge, for de trænger nemlig til pension meget tidligt. Det er klassepolitik, men ikke med det fortegn, man plejer at påberåbe sig i socialdemokratiet, og jeg vil meget anmode om, hvis man mener, at man er et arbejderparti, at trække det tilbage og så eventuelt samarbejde vedrørende de tanker, vi andre har om at få pensionsalderen endeligt nedsat.

Så ser jeg til min, jeg vil ikke sige til min undren, men alligevel til min forbavselse, at man vil udskyde udbetalingen fra den sociale pensionsfond. Jeg husker meget tydeligt, da den blev vedtaget, og da jeg selv argumenterede for, at det var en betænkelig lov, at vi kunne være sikre på, at folk fik lov at betale, men samtidig var det en meget usikker fremtidsveksel på udbetalingen.